

И са имали пълни основания.

Ще се повърнем към поставеното по горе мотото. Ненависта към порока е действително една Форма на любовта към доброто, но тя е най-грубата. Ненависта към злото не може да потикне хората към доброто, защото мъчно е да размесиш милувките с смъртния приговор. А само милувката може да направи хората да се жертвуват за доброто. Смъртния приговор балансира всичко. А в всички проповеди на Михайловски има толкова малко милувки и толкова много присъди и клевети. Той никого не е пощадил. Поетите, особено този път, са си изпатили. И може би затуй само, защото той никога не е бил поет, доволен в самочувствието си, както никога не е бил апостол с тежка кръст и вера в нещо велико, макар цел живот е проповедвал.

Ругае декадентите и цитира като свой спътник, мъченик родоначалника на декаденството — Едгард По. Сее и проповедва любов, без да верва, че тя ще поникне в човешкото сърдце, където според него, само злоба и вероломство пуца корен. И след като всички е изругал, всички наклеветил той пак свършва с псалми към своето асирийско божество и бега на уединение за да се завърне на ново и на ново да ги клейми, клевети, в позата на проповедник.

Кажете: Проповед ли е това или клеветничество?

Д. Ю. Тодоров — Писма.

Ти чакаш писмо от мен. Още тая вечер седам да ти драсна няколко реда — днес вече испратих Райна и Христа за Leipzig. Можеш да си представиш защо не ти отговорих по рано и в какво настроение седам сега да ти пиша. . . .

Но нека да дойдем на думата си за „Работници“. Смешно е, брате, да ме питаш дали рисуващ верно хората, които те окръжават.

Но ако искаш добре да знаеш и на това ще ти отговаря. Не ги рисуващ верно.

Типовите ти, каквито са фалшиви в действителността, двойно — смарладисани са у теб!

Аз не съчувствувам на този метод на изследването в изкуството, както ти казах по първото. Той е ме-